

“मीठे बच्चे- दुःख हर्ता सुख कर्ता एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले नै तिम्रो सबै दुःख दूर गर्नुहुन्छ, मनुष्यले कसैको दुःख दूर गर्न सक्दैन ।”

प्रश्न:- विश्वमा अशान्तिको कारण के हो ? शान्ति स्थापना कसरी हुन्छ ?

उत्तर:- विश्वमा अशान्तिको कारण हो अनेक प्रकारका धर्म । कलियुगको अन्तमा जब अनेकता हुन्छ, अनि अशान्ति हुन्छ । बाबा आएर एक सत् धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ । वहाँ शान्ति हुन्छ । तिमी सम्भन सक्छौ- यी लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा शान्ति थियो । पवित्र धर्म, पवित्र कर्म थियो । कल्याणकारी बाबाले फेरि त्यो नयाँ दुनियाँ बनाइरहनुभएको छ । त्यसमा अशान्तिको नाम हुँदैन ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, रूहानी बाबालाई नै ज्ञानको सागर भनिन्छ । यो त बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ । बम्बईमा पनि धेरै समाजसेवी (सोसल वर्कर) छन् । उनीहरूको मिटिङ भइरहन्छ । बम्बईमा खास जहाँ मिटिङ गर्छन् त्यसलाई भनिन्छ भारतीय विद्याभवन । अब विद्या हुन्छ दुई प्रकारको । एक हुन्छ शारीरिक (जिस्मानी) जुन स्कूल कलेजहरूमा दिइन्छ । अब त्यसलाई विद्याभवन भनेका छन् । अवश्य पनि त्यहाँ कुनै अर्को चीज छ । अब विद्या केलाई भनिन्छ, यो त मनुष्यले जान्दै जान्दैनन् । यो त रूहानी विद्याभवन हुनुपर्छ । विद्या ज्ञानलाई भनिन्छ । परमपिता परमात्मा नै ज्ञानसागर हुनुहुन्छ । कृष्णलाई ज्ञानको सागर भनिदैन । शिवबाबाको महिमा अलग, कृष्णको महिमा अलग छ । सबै अलमलिएका छन् । गीताको भगवान् कृष्णलाई सम्झेका छन्, त्यसैले विद्याभवन आदि खोलिरहन्छन् । बुझ्न त केही पनि बुझेका छैनन् । विद्या हो गीताको ज्ञान । त्यो ज्ञान त एक बाबामा मात्र छ । जसलाई ज्ञानको सागर भनिन्छ, जुन मनुष्य मात्रले जान्दैनन् । हिन्दूहरूको धर्मशास्त्र त वास्तवमा छ नै एक- सर्व शास्त्रमयी शिरोमणि भगवद् गीता । अब भगवान् कसलाई भन्ने ? त्यो पनि यस समयमा कसैले जान्दैनन् । या त कृष्णलाई भनिदिन्छन् या रामलाई या आफूलाई नै परमात्मा भनिदिन्छन् । अहिले त समय पनि तमोप्रधान छ, रावणराज्य हो नि ।

तिमी बच्चाहरू कसैलाई सम्झाउँदा, भन- शिव भगवानुवाच । पहिले त ज्ञानसागर एउटै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, जसको नाम शिव हो- यो बुझून् । शिवरात्रि पनि मनाउँछन्, तर कसैको पनि बुद्धिमा आउँदैन । अवश्य नै शिव आउनुभएको छ, त्यसैले त रात्रि मनाउँछन् । शिव को हुनुहुन्छ- यो पनि जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- भगवान् त सबैको एक हुनुहुन्छ । सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हुन् । आत्माहरूका पिता एउटै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै ज्ञानसागर भनिन्छ । देवताहरूमा यो ज्ञान हुँदैन । कुनचाहिँ ज्ञान ? रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान कुनै पनि मनुष्य मात्रमा छैन । भन्छन् पनि- प्राचीन ऋषि-मुनिले जान्दैनथे । प्राचीनको पनि अर्थ जान्दैनन् । सत्ययुग-त्रेता भयो प्राचीन । सत्ययुग हो नयाँ दुनियाँ । वहाँ त ऋषि-मुनि थिएनन् । यी ऋषि-मुनि आदि सबै पछि आएका हुन् । उनीहरूले पनि यस ज्ञानलाई जान्दैनन् । नेति-नेति भनिदिन्छन् । उनीहरूले त जान्दैनन् भने जो अहिले तमोगुणी छन् उनीहरूले कसरी जान्न सक्छन् ?

यस समयमा साइन्सको घमण्ड पनि कति छ । यस साइन्सद्वारा विश्व स्वर्ग बनेको छ भन्ने सम्भन्छन् । यसलाई मायाको पम्प भनिन्छ । ‘फल अफ पम्प’ को एक नाटक पनि छ । भन्ने पनि गर्छन्- यस समयमा दुनियाँ पतन भएको छ । सत्ययुगमा उत्थान हुन्छ, अहिले पतन भएको छ । यो कुनै स्वर्ग कहाँ हो र ! यो त मायाको पम्प हो, यसलाई खतम हुनु नै छ । मनुष्य सम्भन्छन्- विमान छ, ठूला-ठूला महल, बिजुली छ- यही स्वर्ग हो । कोही मर्छ भने भन्छन् स्वर्गवासी भयो । यसबाट पनि बुझ्दैनन्- स्वर्ग गयो भनिन्छ भने अवश्य पनि स्वर्ग अरू कुनै छ नि । यो त रावणको पम्प हो, बेहदको बाबा स्वर्गको स्थापना गरिरहनुभएको छ । यस समयमा छ खिचातान, माया र ईश्वरको, आसुरी दुनियाँ र ईश्वरीय दुनियाँको । यो पनि सबैलाई सम्झाउनु छ । दुःख त अझै धेरै आउनेवाला छ । अथाह दुःख आउनु छ । स्वर्ग त हुन्छ नै सत्ययुगमा । कलियुगमा हुन सक्दैन । पुरुषोत्तम संगमयुग केलाई भनिन्छ यो पनि कसैलाई थाहा छैन । यो पनि बाबा सम्झाउनुहुन्छ ज्ञान

हो दिन, भक्ति हो रात । अँध्यारोमा धक्का खाइरहन्छन् । भगवान्सँग मिल्नको लागि कति वेद-शास्त्र आदि पढ्छन् । ब्रह्माको दिन र रात अर्थात् ब्राह्मणहरूको दिन र रात । सच्चा मुख वंशावली ब्राह्मण तिमी हौ । उनीहरू त हुन् कलियुगी कोख वंशावली ब्राह्मण । तिमी हौ पुरुषोत्तम संगमयुगी ब्राह्मण । यी कुराहरूलाई अरु कसैले जान्दैन । यी कुराहरूलाई जब सम्झन्छन् तब बुद्धिमा बस्नेछ हामी यो के गरिरहेका छौं । सृष्टि सतोप्रधान थियो, जसलाई नै स्वर्ग भनिन्छ । त्यसैले अवश्य यो नर्क हो, तब त नर्कबाट स्वर्गमा जान्छन् । वहाँ शान्ति पनि हुन्छ, सुख पनि हुन्छ । लक्ष्मी-नारायणको राज्य हो नि । तिमी सम्झाउन सक्छौ- मनुष्यहरूको वृद्धि कसरी कम हुन सक्छ ? अशान्ति कसरी कम हुन सक्छ ? अशान्ति हुन्छ नै पुरानो कलियुगी दुनियाँमा । नयाँ दुनियाँमा नै शान्ति हुन्छ । स्वर्गमा शान्ति हुन्छ नि । त्यसलाई नै आदि सनातन देवी-देवता धर्म भनिन्छ । हिन्दू धर्म त अहिलेको हो, यसलाई आदि सनातन धर्म भन्न मिल्दैन । यो त हिन्दुस्तानको नाममा हिन्दू भनिदिन्छन् । आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो । वहाँ सम्पूर्ण पवित्रता, सुख, शान्ति, स्वास्थ्य, सम्पत्ति सबै थियो । अहिले पुकार्छन्- हामी पतित छौं, हे पतित-पावन आउनुहोस् । अब प्रश्न उठ्छ, पतित-पावन को ? कृष्णलाई त भन्न सकिदैन । पतित-पावन परमपिता परमात्मा नै ज्ञानसागर हुनुहुन्छ । उहाँले नै आएर पठाउनुहुन्छ । ज्ञानलाई पढाइ भनिन्छ । सारा गीतामा आधारित छ । अहिले तिमी प्रदर्शनी, संग्रहालय आदि बनाउँछौ तापनि अहिलेसम्म बी.के.को अर्थ जान्दैनन् । यो कुनै नयाँ धर्म होला भन्ने सम्झन्छन् । सुन्छन्, तर केही पनि बुझ्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- बिल्कुलै तमोप्रधान पत्थरबुद्धि छन् । यस समयमा साइन्स घमण्डी पनि धेरै बनेका छन्, साइन्सद्वारा नै आफ्नो विनाश गर्छन् भने पत्थरबुद्धि भए नि । पारसबुद्धि कहाँ भनिन्छ र ! बम आदि बनाउँछन् आफ्नै विनाशको लागि । यस्तो होइन, शंकरले कुनै विनाश गर्छन् । होइन । यिनीहरूले आफ्नो विनाशको लागि सबै बनाएका छन् । तर तमोप्रधान पत्थरबुद्धिले बुझ्दैनन् । जे बनाउँछन् यस पुरानो सृष्टिको विनाशको लागि । विनाश हुन्छ तब फेरि नयाँ दुनियाँको जयजयकार हुन्छ । उनीहरू त सम्झन्छन्- स्त्रीहरूको दुःख कसरी दूर गर्ने ? तर मनुष्यले कहाँ कसैको दुःख दूर गर्न सक्छन् र ! दुःख-हर्ता सुख-कर्ता त एक बाबा नै हुनुहुन्छ । देवताहरूलाई पनि भन्न सकिदैन । कृष्ण पनि देवता हुन् । भगवान् भन्न सकिदैन । यो पनि बुझ्दैनन् । जसले सम्झन्छन् उनले ब्राह्मण बनेर अरूलाई पनि सम्झाइरहन्छन् । जो राज्य पदका अथवा आदि सनातन धर्मका हुन् उनीहरू निक्कलेछन् । लक्ष्मी-नारायण स्वर्गका मालिक कसरी बने, के कर्म गरे जसले गर्दा विश्वका मालिक बने ? यस समय कलियुगको अन्तमा त अनेकानेक धर्म छन्, त्यसैले अशान्ति छ । नयाँ दुनियाँमा यस्तो कहाँ हुन्छ र ! अहिले यो हो संगमयुग, जब बाबा आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ । बाबा नै कर्म-अकर्म-विकर्मको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । आत्मा शरीर लिएर कर्म गर्न आउँछ । सत्ययुगमा जो कर्म गर्छन् ती अकर्म बन्छन्, वहाँ विकर्म हुँदैन । दुःख हुँदै हुँदैन । कर्म-अकर्म-विकर्मको गति बाबा नै आएर अन्तमा सुनाउनुहुन्छ । म यिनको धेरै जन्मको अन्तको पनि अन्तमा आउँछु । यस रथमा प्रवेश गर्दछु । अकाल मूर्त आत्माको यो रथ हो । केवल एक अमृतसरमा होइन, सबै मनुष्यहरूको अकालतखत छ । आत्मा अकाल मूर्त हो । यो शरीर बोल्छ, चल्छ । अकाल आत्माको यो चैतन्य तखत हो । अकाल मूर्त त सबै छन् बाँकी शरीरलाई कालले खान्छ । आत्मा त अकाल छ । तखत त खलास गरिदिन्छन् । सत्ययुगमा तखत धेरै कहाँ हुन्छन् र ! यस समयमा करोडौं आत्माहरूको तखत छ । अकाल आत्मालाई भनिन्छ । आत्मा नै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छ । म त सदा सतोप्रधान पवित्र छु । भन्दछन्- प्राचीन भारतवर्षको योग, तर कृष्णले सिकाउनुभएको थियो भन्ने सम्झन्छन् । गीतालाई नै खण्डन गरिदिएका छन् । जीवन कहानीमा नाम परिवर्तन गरिदिएका छन् । पिताको सट्टा पुत्रको नाम राखिदिएका छन् । शिवरात्रि मनाउँछन् तर उहाँ कसरी आउनुहुन्छ, यो जान्दैनन् । शिव हुनुहुन्छ नै परम आत्मा । उहाँको महिमा बिल्कुलै अलग छ, आत्माको महिमा अलग छ । बच्चाहरूलाई थाहा छ- राधे-कृष्ण नै लक्ष्मी-नारायण हुन् । लक्ष्मी-नारायणका दुई रूपलाई नै विष्णु भनिन्छ । फरक त छैन । बाँकी ४ भुजावाला, ८ भुजावाला कुनै मनुष्य हुँदैन । देवी आदिको कति भुजा देखाउँछन् । बुझाउनमा समय लाग्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म हुँ नै गरिबहरूको उद्धार गर्नेवाला । म आउन पनि तब आउँछु जब दुनियाँ गरिब बन्छ । राहुको ग्रहण बस्छ । बृहस्पतिको दशा थियो, अब राहुको ग्रहण यहाँ मात्रै होइन सारा विश्वमा छ । त्यसैले बाबा फेरि आउनुहुन्छ, आएर नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ । भगवानुवाच— म तिमीलाई राजाहरूको राजा, डबल शिरताज स्वर्गको मालिक बनाउँछु । आदि सनातन देवी-देवता धर्मको ५ हजार वर्ष भयो । अहिले त्यो छैन । तमोप्रधान भएका छन् । बाबा स्वयम्ले नै आफ्नो अर्थात् रचयिता र रचनाको परिचय दिनुहुन्छ । तिम्रो पासमा प्रदर्शनी, संग्रहालयमा (म्यूजियममा) यति आउँछन्, तर सम्झन्छन् कहाँ र ! धेरै कमले कोर्स गर्छन् । रचयिता र रचनालाई जान्दछन् । रचयिता हुनुहुन्छ बेहदको बाबा । उहाँबाट बेहदको वर्सा मिल्छ । यो ज्ञान बाबा नै दिनुहुन्छ । फेरि राजाई मिलेपछि वहाँ ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन । सद्गति भनिन्छ नयाँ दुनियाँ स्वर्गलाई, दुर्गति भनिन्छ पुरानो दुनियाँ नर्कलाई । बाबाले सम्झाउन त धेरै राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरूले पनि यसरी नै सम्झाउनुपर्छ । लक्ष्मी-नारायणको चित्र देखाउनुपर्छ । विश्वमा शान्ति स्थापना भइरहेको छ । आदि सनातन देवी-देवता धर्मको जग (फाउण्डेसन) नै छैन जसलाई बाबाले स्थापना गरिरहनुभएको छ । देवताहरूको पवित्र धर्म, पवित्र कर्म थियो । अहिले यो हो नै विकारी दुनियाँ । नयाँ दुनियाँलाई भनिन्छ निर्विकारी दुनियाँ, शिवालय । अब सम्झाउनुपर्छ जसले गर्दा विचाराहरूको केही कल्याण होस् । बाबालाई नै कल्याणकारी भनिन्छ । उहाँ आउनुहुन्छ नै पुरुषोत्तम संगमयुगमा । कल्याणकारी युगमा कल्याणकारी बाबा आएर सबैको कल्याण गर्नुहुन्छ । पुरानो दुनियाँलाई बदलेर नयाँ दुनियाँको स्थापना गरिदिनुहुन्छ । ज्ञानले सद्गति हुन्छ । यसमा सधैं समय लिएर सम्झाउन सक्छौ । भन, रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तलाई हामी नै जान्दछौ । यो गीताको अध्याय चलिरहेको छ जसमा भगवान्ले आएर राजयोग सिकाउनुभएको छ । डबल शिरताज बनाउनुभएको छ । यी लक्ष्मी-नारायण पनि राजयोगद्वारा नै यस्ता बनेका हुन् । यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा बाबाबाट राजयोग सिक्छन् । बाबाले हरेक कुरा कति सहज सम्झाउनुहुन्छ । । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) राजयोगको पढाइ आमदानीको स्रोत (सोर्स अफ इनकम) हो किनकि यसबाट नै हामी राजाहरूका राजा बन्छौ । यो रूहानी पढाइ सधैं पढ्नु र पढाउनु छ ।
- २) हामी ब्राह्मण सच्चा मुख वंशावली हौं, यो सदा याद राख्नु छ । हामी कलियुगी रातबाट निक्केर दिनमा आएका छौ । यो हो कल्याणकारी पुरुषोत्तम युग, यसमा आफ्नो र सर्वको कल्याण गर्नु छ ।

वरदानः— सर्व पदार्थहरूको आसक्तिबाट न्यारा अनासक्त, प्रकृतिजित भव

यदि कुनै पनि पदार्थले कर्मेन्द्रियहरूलाई विचलित गर्छ अर्थात् आसक्तिको भाव उत्पन्न हुन्छ भने पनि न्यारा बन्न सक्नेछैनौ । इच्छाहरू नै आसक्तिको रूप हो । कतिले भन्छन्— इच्छा छैन तर राम्रो लाग्छ । यो पनि सूक्ष्म आसक्ति हो— यसको महीन रूपबाट जाँच गर— यी पदार्थ अर्थात् अल्पकाल सुखका साधनहरूले आकर्षित त गर्दैनन् ? यी पदार्थ प्रकृतिका साधन हुन्, जब यसबाट अनासक्त अर्थात् न्यारा बन्नेछौ तब प्रकृतिजित बन्नेछौ ।

स्लोगनः— मेरो-मेरोको भ्रमेलालाई छोडेर बेहदमा स्थित होऊ तब भनिनेछ विश्व कल्याणकारी ।